

«Закінчив художню училище, закінчив інститут. Думала, ти у білому халаті ходиш, а ти з глиною возишся...» – пожурилась мати, приїхавши до сина у майстерню, заставши його за роботою брудним, у глині. А йому завжди така робота подобалась, бо з самого малечку знав, що буде малювати. Нині він – відомий талановитий скульптор Микола Сівак, який подарував Рівненщині чимало своїх робіт. Це пам'ятник воїнам-афганцям і чотири скульптури «Музи мистецтв» для зали органної та камерної музики, і керамічні панно для багатьох установ Рівного, і пам'ятник Т.Г.Шевченкові (м. Березне), і меморіал загиблим односельчанам (сміт Гоща)... А днями художник святкуватиме п'ятдесятилітній ювілей. Тож пропонуємо інтерв'ю з митцем.

Робити професійно своєю справою

– З чого ви починали, чому обрали творчість?

– Скільки себе пам'ятаю, завжди хотів бути художником. Коли закінчував восьмий клас, до наших сусідів приїхала дівчина, яка навчалась у Вишницькому художньому училищі. Показав їй, як вмію робити копії. Вона мені й порадила, щоб вступав до них у училище, хоча пожалувала, що у мене немає ніякої підготовки, бо одна справа змальовувати, а зовсім інша – правильно намалювати той самий куб, де потрібно розуміти перспективу. Народився і виріс я у Хмельницькому. На той час у нас не було художньої школи. Отож у свої п'ятнадцять років прийняв сміливе рішення їхати до Вишниці. Мама дала якісь гроші на дорогу. Зараз, напевно, не кожен так відпустив би свою дитину. В ту сторону їхав уперше. Думав, що мені там пензлі, олівці дадуть. Звичайно, такого не сталося. Потрібно було кожному своє мати. Але хлопці виручили на час екзамени. Поняття не мав, що таке композиція, перспектива,

тому, звичайно, усі предмети, окрім загальних дисциплін, бо у школі вчився добре, склав на трійки, тож не пройшов конкурсу. З осадом на душі приїхав додому. Потрібно було продовжувати навчання. Тому пішов працювати і навчатися до художньої школи, що відкрилась у Хмельницькому. А вже через рік таки вступив до Вишницького училища, склавши усі іспити на відмінно.

Після навчання мене з дружиною, теж художником, направили на роботу до Львова на ювелірний завод. Там працював недовго, забрали в армію. А коли повернувся – зрозумів, що вся ця ювелірка, це колування в дрібнотах – не

моє. У цьому ж році вступив на навчання до Львівського інституту прикладного мистецтва. Після навчання переїхали з дружиною до Рівного, Тамара родом



ЖІНКА



КОБЗАР

звідси. Близько двадцяти п'яти років пропрацював у художньому комбінаті. У мене завжди було багато різних замовлень на скульптуру, панно. Хоча за спеціальністю я кераміст, все-таки завжди ближчою мені була скульптура. Дуже часто трапляється, що людина прекрасний кераміст, але скульптуру зовсім не розуміє. У кераміці не могла ставка робиться на фантазію, а

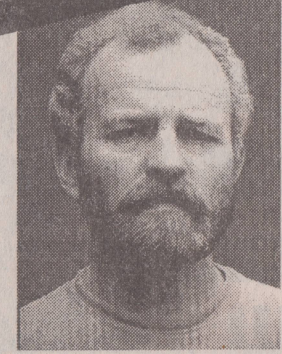


ДОЩ

от розуміння форми, розташування у просторі рідко який кераміст подумжає. Коли став членом Спільноти художників України, отримав власну майстерню.

– Пане Миколо, як ви оцінюєте свої роботи з професійної точки зору?

– Коли зроблю роботу, то вона мені дуже подобається, та за якийсь час починаю до неї прискипуватися. Колись прочитав, як зі своїми творами чинив Гоголь. Він писав твори, зачиняв їх



у столі і тільки за якийсь час повертався до них. Дуже хороший метод, на собі переконався. Зроблю ескіз, навіть пророблю його і відкладу. Вже багато назбиралось. Через якийсь час дивлюсь на своє творіння ніби іншими очима, одразу бачу, де потрібно допрацювати або ж взагалі переробити. Хоча тут є один важливий момент. Колись відомий скульптор зі Львова професор Петро Кривавич говорив: «Воно то правильно отакий підхід мати. Часом іду і думаю – як це я міг таку погану роботу зробити, але потім собі думаю: якби я тоді дійсно так, тому вбрав для себе цей гоголівський метод. Коли говорити про пам'ятники, то працюю із символами. Не хочу вдаватися до літературщини. Чим більший відбір символів, тим краще. Так було із пам'ятником воїнам-афганцям. Намагаюсь, щоб усе було сказане одною фразою.

Взагалі, люблю працювати творчо. Натхнення приходить від природи, музики.

– Коли йдете містом і бачите свої роботи, ви хоч пригадуєте, що це ваших рук справа?

– Я просто це знаю. До робіт ставлюсь спокійно. Та зараз бачу, що такого робити вже не можна. Світ не стоїть на місці – все розвивається. Можна щороку робити персональні виставки, але щоразу художник повинен показати щось нове. Або це

нове трактування форми, або інший матеріал, або інший план, інша концепція. Не кількість виставок слід брати до уваги, а новаторство, яке пропонує митець.

– Яке ваше відчуття п'ятдесяти років?

– Дуже швидко пролетіли. Коли був молодим, то доводилось займатись заробітчанством, бо були малі діти, сім'я. Зараз, коли діти виросли, хочу усі свої сили спрямувати на творчість, хоча розумію, що слід багато подорожувати, аналізувати роботи інших. Я не маю рожевих планів. Знаю, що не досягну рівня Мікеланджело або подібної величини. Але раз Господь дав мені дар, я отримав освіту, то потрібно себе реалізувати. Бажано, щоб це розуміння прийшло щораніше. Усі творчі люди думають, що вони геніальні, але не слід закохуватись у свою геніальність, а робити професійно свою справу.

Розмовляла
Оксана САВЧУК